

Dubbelinterview met ANEMONE VALCKE & WIM WILLAERT over

“De eerste dag dat wij samenspeelden kreeg ik kippenvel! Iedereen trouwens”.

OFFLINE

In het opmerkelijke OFFLINE, een onversneden acteursfilm over gemis en trots, laat de als langspeelfilmer debuterende Peter Monsaert de kijker twee acteurs ontdekken die al een tijdje meedraaien, al heb je lang die indruk niet. De hoogste tijd wel voor een dubbelinterview. – JUSTINE DE GRAEVE & FREDDY SARTOR

FILMMAGIE: Hoe heb je je voorbereid op deze intense en zware rol?

WIM WILLAERT: Niet makkelijk om uit te leggen. Zeker niet omdat ik divergent denk en niet convergent. Ik geloof dat als ik andere ouders had gehad, ergens anders zou geboren zijn, ik slechte vrienden had gehad ik een hele andere was geworden. Ik geloof dat alles in mij zit. Ik zou iemand kunnen vermoorden, denk ik. Ik ben tot iets slechts in staat, maar ook tot de mooiste dingen... Zoals alle mensen. Als ik zo'n rol doe, dan ga ik als voorbereiding eens naar het huizeke kijken waar ik woon. Zoals Anemone naar haar appartementje is geweest. Dan kom

ik te weten wie mijn ex-vrouw is. Je krijgt een kostuum aan. Je studeert je teksten in. Je laat dat allemaal tot je komen. En plotseling ben je het! Hoe zou je dat kunnen omschrijven? Volgens mij zijn er twee soorten acteurs. Je hebt zij die een rol spelen. Ik niet, ik wil hem echt zijn! Moet ik als personage iemand doodschieten dan schiet ik hem echt dood, uit het diepst van mijn hart. De redenen ervoor krijg ik uit het scenario. Als je hem speelt dan verplicht je de kijker naar het personage te kijken zoals ik hem speel. Leuk vind ik het pas als toeschouwers mijn personage op verschillende manieren kunnen interpreteren. Een wijze les die ik kreeg van Johan De Hollan-

der. Je laat het open en vrij zodat het publiek nog kan fantaseren terwijl ze naar je kijken...

Was het uitputtend om zo iemand zwaar-moedig te spelen?

W. WILLAERT: Is het een broze scène, dan kruipt dat in je kleren. Of je dat nu wil of niet. Anemone en ik hebben wel een hele 'zwaarheid' gekregen. Maar het is niet zo dat dat aan je blijft kleven. Kijk ik naar een film waar ik zelf in speel en zie ik mezelf dan is het niet goed. Toen ik de film zag heb ik zitten lachen, zo van: "Oh Rudy, gij dwaze kloot"! Ik was helemaal mee met de film. Achteraf krijgen we dat als een boemerang in ons

gezicht. We hebben dat heel intiem beleefd, al is het ons leven niet. Je ziet jezelf, maar jij bent het niet en toch ben je het. Daarna hebben wij drie à vier dagen lang sms'jes naar elkaar gestuurd, zo van: "Is het al over?"

Vicky is iemand die haar vader zeven jaar lang erg heeft gemist, al heeft ze voortdurend met hem contact gezocht... OFFLINE vertelt dat ze eerst klaar moet zijn met haar vader, de eerste man in haar leven, vooraleer ze klaar kan zijn voor de liefde, voor andere mannen?

ANEMONE VALCKE: Ik was me daar heel bewust van toen ik het scenario las en die rol probeerde te analyseren. Ik poogde dat ook niet te veel te doen. Ik ging af op het moment, hoe ik me op die draaidag voelde en dan ging ik dat ook zo spelen, wel rekening houdend met het scenario. Ik denk ook dat ik het gevoel had dat Vicky eerst komaf – al dan niet met haar vader – moest maken. Ik voelde tevens, toen ik aan het spelen was, dat er bijvoorbeeld met mijn eigen vader meer ruzie thuis was... Het is toch wel heel speciaal hoe dat dat personage in je lijf kruipt zonder dat je dat door hebt, zonder dat je ermee bezig bent.

Ik herinner me ook de scènes in de auto en de stemmingen die voortdurend omslaan...

A. VALCKE: Die scène in het wegrestaurant was een van de heftigste scènes samen, ja. Eigenlijk stonden we niet zo vaak samen op de set. Op dat moment kregen we een impuls en we zijn daar op ingegaan. Er hing daar een raar sfeertje en we namen dat allebei met ons mee. En Peter, de regisseur, had zoiets van: Ga daar maar volledig op in. En dat klopte ook.

W. WILLAERT: Je kan dat ook niet in een scenario schrijven. Op een bepaald moment begon Anemone in de auto te lachen en ik begon ook te lachen. Ik dacht: We kunnen al lachen, het gaat goed. Maar in feite was ze mij aan het uitlachen. Dat was totaal niet gepland.

A. VALCKE: Je hebt regisseurs die zeggen: Dat staat in het script, speel dat zo. Peter zei: Ah, wow. Ga er maar voor. Hij heeft ervoor gezorgd om een medium zoals theater in het medium film te steken.

W. WILLAERT: Peter laat z'n paardjes vrij lopen. Hij zegt bijvoorbeeld: Denk dat je een hoed op hebt. Hij kan dat dan bijsturen maar hij laat ons lopen. De fantasie van veel mensen samen is veel rijker dan de fantasie van een mens die zegt: Nu zit je daar en voel je je triest. Zo is Peter niet, hij laat je doen, hij kan wel eens een opmerking maken. En zelfs Ruben Impens is een atypische cameraman. Hij doet dat dus ook. Die is aan het filmen en dan doen ze nog eens een take. Het is eigenlijk de fantasie van allemaal die de film maakt.

A. VALCKE: Vijf films heb ik nu al met Ruben als DOP gedaan. En je begint hem echt wel te

“We hebben de opnames heel intiem beleefd, ook al is het ons leven niet”.

– Wim Willaert

kennen en hoe hij professioneel werkt. Dingentjes van achter de camera, zo van: “Misschien moet je dat eens proberen!” Dat gaat hij echt niet snel doen, alleen als hij zich op zijn gemak voelt. Wanneer je hem achter zijn camera ziet, vrij ingetogen en je ziet ineens zo'n kleine glimlach verschijnen dan weet je: Ik ben goed bezig! Een vree wijze gast om met samen te werken.

Er is echt sprake van chemie tussen jullie beiden?

W. WILLAERT: Ik heb alleen maar een audities met Anemone gehad. En met een reeks ex-vrouwen. Maar de dag dat wij voor het eerst samen speelden kreeg ik kippenvel.

Heb je veel extra dingen toegevoegd?

A. VALCKE: Wim doet zijn kostuum aan, hij begint te stappen en ik zie ...Rudy. Hij deed het uit en ik zie ...Wim. Dat kostuum deed hem op een bepaalde manier zitten. Was dat kostuum uit, dan zat hij weer met een rechte rug. Bewust of onbewust? Ik weet het niet maar ik was daar zeer vatbaar voor.

W. WILLAERT: Of ik plak een moustache op en ik ben hem. En de schoenen die je draagt. Je krijgt een kostuum aan met van die veiligheidsschoenen en automatisch zal je anders gaan lopen. Niet alles moet uit inhoud komen. Vroeger moest het voor mij allemaal inhoud zijn.

Is er chronologisch gefilmd want er zit psychologisch gezien een sterke evolutie in de personages?

A. VALCKE: Toch niet, nee. De laatste scène in de film was ook de laatste draaidag, ja. En je voelt dat ook enorm aan die scène. Dat was niet alleen verdriet tussen ons maar ook verdriet op de filmset omdat het de laatste dag was en omdat we zo'n hechte groep waren. Het was een vreeschone periode. Daar is rekening mee gehouden. Het was fijn dat dat kon!

ANEMONE VALCKE ALS VICKY

ROBRECHT VANDEN THOREN ALS VICKY'S VRIENDJE

“Peter Monsaert heeft ervoor gezorgd een medium zoals theater in het medium film te steken”.
– *Anemone Valcke*

Heel mooi in de film zijn de brieven die Vicky aan haar vader heeft geschreven, wat als een rode draad in de film zit. Bestaan die brieven ook echt? En wat zou er in kunnen staan?

W. WILLAERT: Dat zijn zo van die achterafvraagjes, eh. Iemand die in een gevangenis heeft gezeten heeft die berouw? Heeft hij daarvan geleerd? Berouw zeker niet. Mag dat wel geschreven worden want ik weet niet of mensen nog kunnen genieten van de film als ze het volgende gaan vernemen? In feite weet Vicky niet dat het door mij komt dat haar zusje dood is. Het moment wanneer we daar met drie beneden voor haar appartement staan, in de finale van de film – mijn dochter, mijn ex-vrouw en ik -, weet ik dat als ik hier en nu zeg: ‘Ja ik heb die brieven beantwoord’, dat dan mijn vrouw zal zeggen: En weet jij wie jouw zusje heeft vermoord? Aan de ene kant kan je dat van mijn personage heldhaftig vinden maar het heeft veeleer iets dubbel dus...

A. VALCKE: In het begin toen ik nog kind was zullen dat vooral tekeningen zijn geweest, denk ik, die ik zal gestuurd hebben. En in de puberteit redelijke kwade brieven. Want dan heb je je pa echt wel nodig... Al denk ik niet dat ze brieven zal gestuurd hebben waarin ze uitdrukt wat ze echt voelt.

W. WILLAERT: Toen ik haar in de film zo in de regen voor mijn deur zag staan dacht ik: Dat is helemaal Rudy hé.

A. VALCKE: Ondanks de miserie blijven ze trots, te trots zelfs. Geen zwakte tonen. Alsof Vicky tot zichzelf zou zeggen: Ik kan dat aan, terwijl ze dat totaal niet aan kan. Ze gaat er bijna kapot aan.

Symboliseert haar bijverdienste, de webcam, niet haar radeloos zoeken?

A. VALCKE: Dat is een vorm van exhibitionisme dat ze heeft naar mannen toe omdat ze nooit een mannenfiguur heeft gehad en niet goed weet wat dat is. Het is ook allemaal geheim. Ze is daar

ook zeer gedisciplineerd principieel in. Dat zijn twee verschillende werelden. Zo voelde ik dat tenminste aan toen ik dat aan het spelen was, dat was een andere Vicky, of een ander Anemone. Het verdient goed en het is supergemakkelijk. Je verdient 30 eurocent per minuut. Het lijkt veilig omdat het op afstand is en jij op je kamertje zit. Het was wel zo dat ze op een bepaald moment echt op David verliefd wordt maar dat ze er niet mee kan omgaan en dat ze het dan maar keihard skipt. Ze heeft het dan gevonden maar het is te schoon, het doet te weinig pijn...

Het sterrenbeeld van Rudy zou kunnen zijn ...een kever, een stevige pantser met een heel kwetsbare kant, al bestaat dat sterrenbeeld niet en dat van Vicky zou weegschaal kunnen zijn, omdat haar stemmen voortdurend wisselen...

A. VALCKE: Goh, ik ben ook een weegschaal...

Acteren? Hoe zou je dat omschrijven? Van het ogenblik dat Anemone bijvoorbeeld in beeld komt zuigt zij alle aandacht naar zich toe? En dat nu al in drie films?

W. WILLAERT: Dat is zo ongelooflijk aan Anemone... Ik ben 45 en mijn frank is pas gevallen toen ik 35 was. Hoe kan ik dat uitleggen? Ik zat eens in een opname in een auto met een collega-acteur en we moesten een paar takes opnieuw doen. Als grapje zei ik toen: “Dat is lastig spelen met de auto rijden”. Ik had een lach verwacht maar hij antwoordde doodernstig: “Ja, ik kan daar in komen!” Maar... Je moet niet spelen dat je met de auto rijdt, je moet rijden! Stap je een huis binnen, dan stap je een huis binnen. Je speelt niet alsof je dat huis binnengaat. Je zegt dat alle aandacht naar Anemone gaat, dan is dat omdat zij “is”. Staan er dan mensen naast haar die ‘spelen’ dan valt dat enorm op. Dat heeft zij al van haar zestiende: Aanrijding in Moscou”.

Meestal is jouw personage ook de katalysator in het verhaal, die alles doet kantelen?

A. VALCKE: Dat komt misschien door het scenario omdat het goed geschreven is en ik het geluk heb gehad om films te maken die goed geschreven zijn. En dan geef je daar een eigen twist aan (lacht).

Is er ook een speciale band met de camera?

A. VALCKE: Ik voel dat enorm aan als ik op een filmset kom waar de cameraman niet Ruben is. Bij andere cameramannen moet je opnieuw de grenzen zoeken: Wat kan er? Hoe kan ik communiceren? Dat is eveneens het leuke aan onze job: nieuwe mensen leren kennen.

OFFLINE

EERLIJK TOPDEBUUT

Een vogeltje in een kooi. Dat zeult Rudy mee. Als herinnering aan het bestaan dat hij achter zich heeft en dat hij zelf halfironisch “ne lange conge” noemt? Zijn verleden is bezwaard en hij zal het geweten hebben. Het heden blijkt nog lang niet gereed met hem. Tegen beter weten in wil hij zo vlug mogelijk evenwel opnieuw aanknopen met het leven dat hij tot zeven jaar geleden leidde, enfin met het gewone gedeelte ervan. Als consciëntieuzere reparateur van wasmachines. Als doodgewone huisvader allicht. Maar een geschikte nieuwe job vindt hij maar niet, een thuis heeft hij niet langer, zijn ex wil hem niet meer zien, zijn cafévrienden lachen hem vierkant uit, dan wel spuwen hem uit en zijn dochter schrikt zich bijna dood wanneer hij na zoveel jaren onverhoeds in de kelder van haar appartement opduikt. Een vloek smoort in zijn baard, woorden blijven hem in de keel steken. De wereld is veranderd, is van hem vervreemd. Zoveel is zeker. Oprokassen. Zo moet het ongeveer aanvoelen. Alleen van een goedgehartige buurvrouw mag hij een schamel optrekkje huren. “Merci” prevelt Rudy (Wim Willaert authentiekter dan ooit). En dat doet hij in de onthutsende acteursfilm OFFLINE van Peter Monsaert wel vaker, te pas en te onpas. Niet om medelijden op te wekken, wel als een blijk van dankbaarheid. Het lijkt wel onwerelds, uit de tijd. Veel komt hij dat niet te-

gen. Vaker stuit de man op een muur. Een muur van onbegrip, van een doodse, ongemakkelijke stilte, van onjuiste inschatting. Want hij draagt inderdaad een bezwaard verleden mee. Alles aan hem ademt dat. Alsof tegelijk ook zijn hart is dichtgeslibt. Rudy heeft evenwel zijn trots, zijn fierheid. En dat zullen ze hem niet afpakken. Je ziet het hem constant denken maar uitspreken zal hij het niet. Nooit. Rudy is een doordrijver, een doordrammer zeg maar. Hardnekkig probeert hij alles uit om zijn dochter weer te zien, zijn enige dochter. Al zou hij moeten weten dat Vicky (Anemone Valcke in een eerste hoofdrol, alsof ze er al jaren staat: gewoon schitterend) is zoals hij. Te trots om haar onzekerheid, haar onvolwassenheid ook maar te laten blijken, laat staan toe te geven. Hij heeft haar dan ook niet gekend als volwassen vrouw. Het laatst als tienermeisje nog. Haar onzekerheid bestaat uit een en al pijn, pijn om de leegte om haar heen. Om het doelloos wachten. Dat straalt het meisje uit. In alles wat ze doet, zegt, roept en schrijft. Voor haar webcam – ze beseft als geen ander dat ze mooi is en dat ze dat tenminste kan uitbuiten – schreeuwt ze om aandacht. Van gelijk wie? Van mannen? Van anonieme gluurdere? Of is dat haar wraak omdat tijdens de meest cruciale jaren van haar nog jonge leven er gewoonweg geen vaderfiguur, geen pa was. Dat gemis heeft het meisje getekend, heeft littekens geslagen. Tot

diep in haar ziel. Van in de eerste beelden staat dat op haar gelaat te lezen. Ze haat de man zonder hem te kennen. Maar diep in haar kronkelt er ook een duiveltje (of zou het toch een engeltje zijn?) dat erop uit is om hem zo vlug mogelijk te ontmoeten. Want hij is ten slotte haar pa. Debuterend regisseur Peter Monsaert evoceert dat amalgaam, dat gamma van vertwijfelde gevoelens con brio. Hij smeert ze uit op zijn palet. Als kleuren van een regenboog, geholpen door de efficiëntie van de boekdelen sprekende fotografie van Ruben Impens die de beide hoofdpersonages geen seconde loslaat. Met hart en ziel vertelt OFFLINE het (nood)lot van deze mensen, van hun van her naar der zwalpende emoties, het bijna uitzichtloos gevecht met zichzelf vooral, het verstoppertje spelen met wat ze echt voelen maar niet willen geweten hebben. Hun wanhopig zoeken naar woorden, naar de juiste zinnen... Tot ze opnieuw online zijn. OFFLINE, een eerlijke film over (on)dankbaarheid, vergevingsgezindheid al dan niet ook, over vader-dochterrelaties tout court. En wat mensen allemaal stuk kunnen maken. Een debuut om u tegen te zeggen. En meer dan beloftevol.

— FREDDY SARTOR

GENRE Drama

REGIE Peter Monsaert

SCENARIO Peter Monsaert, Dominique Willaert & Tom Dupont

FOTOGRAFIE Ruben Impens

MUZIEK Triggerfinger

MONTAGE Alain Dessauvage

CAST Anemone Valcke (Vicky), Wim Willaert (Rudy), Patricia Goemaere (Carine), Mourade Zeguendi (Rachid)

PRODUCTIE B – 2012 – 115'

DISTRIBUTIE Lumière

RELEASE 14 november